

Dobra volja naj nam kaže pot

Živimo v težkih časih, a vendar ne tako težkih, da ne bi videli poti naprej. Kaj je tisto, kar nas v sedanjih razmerah vendarle navdaja z optimizmom, kakšni so naši obeti in želje za prihodnje leto? Vprašanje smo zastavili nekaterim občanom in dobili naslednje odgovore:

MARIJA BOJC (referentka): »Dobro je, da smo zadnje čase spoznali, kako bi se tudi s turizmom dalo veliko zaslužiti. Ko bi le vse uresničili, kar smo si načrtali, pa bo šlo in tudi mladi bodo tako lažje prišli do kruha. Moja želja je, da bi bila med njimi tudi moja hči, ki študira turizem. Seveda pa si vsi želimo, da bi bilo s preskrbo vsaj tako, kot je trenutno, saj smo dokazali, da lahko vse preskrbimo, če hočemo delati.«

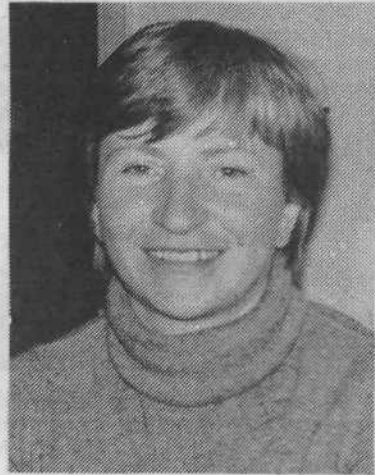
BORIS ČESEN (elektromonter): »Želim, da bi se divjanje cen končno ustavilo, saj to ne more trajati v nedogled. Ljudje so nezadovoljni. Lepo bi bilo, ko bi se med seboj bolje razumeli, znali potrpeti, razumeti. Imam opravka z ljudmi in često me s svojim godrnjanjem spravljajo v slabo voljo, ker preveč zahtevajo. Na srečo so drugi kljub težavam prijazni, potrpežljivi in v tem je tudi moj optimizem za prihodnje.«

SREČKO ČOŽ (podpredsednik OK SZDL Center): »Želim, da bi čim manj 'grešili' ter čimbolj konkretno izkoristili rezerve, ki jih imamo v političnem delu. Uspešni bomo, če bomo bolj humani, tovariški in iskreni.

Če bomo znali prelomiti z grešnimi navadami, med katerimi so v ospredju: oportunizem, odločanje v ozkih krogih, verbalizem in sestankovanje brez sklepov za akcije. Zdi se mi pomembno, da priznamo, da imamo tudi v naši občini probleme, za katere ni objektivnih vzrokov, da smo do teh problemov kritični ter da pogumno, odgovorno in demokratično odpravljamo subjektivne napake.

Naše največje rezerve so v ljudeh, predvsem v mladih, in želim si, da bi se bolj vključevali v delo SZDL in prispevali k njeni množičnosti, uglednosti ter seveda uspešnosti.«

MARJETA DOLINŠEK (administratorka): »Nobena stvar ni tako črna, kakor se nam zdi prvi hip. Ko razmišljam o gospodarskih težavah, v katere smo zabredli, me tolaži dejstvo, da so ljudje obdarjeni z močnimi, ki ne smejo služiti za ponavljanje neumnosti in poglobljanje prepada. Vrata v prihodnost nam ne smejo biti zaprta. Pričakujem, da se bodo začela spet odpirati, seveda, če bo mir, kar si posebej danes vsi želimo. Osebnostno pa si želim, da bi se uspešno izraževala v letu, ki prihaja.«

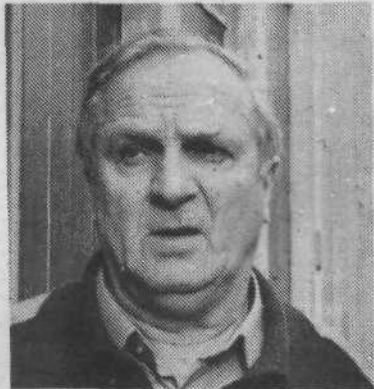

LJUBA DOVGAN (podpredsednica občinske skupščine Center): »Spoznanje, da znamo držati skupaj, kadar je treba in se zavedamo resnosti položaja, me navdaja z optimizmom. Odgovornost ni več prazna beseda, kar je čutiti tudi v delegatskih vrstah. Dokaz, da se znamo stabilizacijsko vesti in premagati egoizem, je tudi varčevanje z električno energijo, saj včasih toliko privarčujemo, da nam ni potrebno izklopiti toka. Naša kolektivna zavest in solidarnost sta že napravili izpit in mislim, da bomo enotni tudi v vseh tistih akcijah, pri katerih bo sleherni občan videl v njih smisel in cilj. Pa veliko uspeha pri tem.«

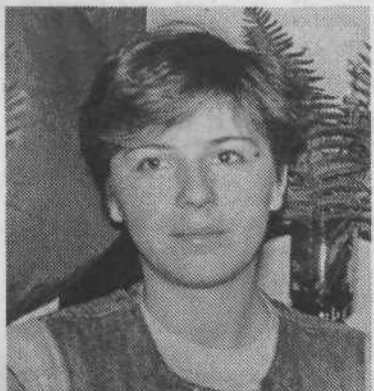

GUSTAV ERKLAVEC (direktor Elektro - Ljubljana mesto): »Električne naprave niso zato, da bi jih izklapliali. Zato je moja želja, da bi bilo v novem letu dovolj električne energije. Druga želja zadeva mir,

kajti rožljanje z orožjem mi vliva strah v kosti; eno vojno sem že dal skozi. Tretja želja je, da bi se ljudje med seboj bolj razumeli, da bi bili prijaznejši, strpnejši. Vse težave lažje preneseš, če te obdajajo ljudje, ki se znajo tudi smejati. Skratka, dobra volja je tudi pot naprej.«

IGOR GEROVAC (vratar): »Vzemi-mirjajo me cene, boli me oboroževalna tekma med velikimi silami in domače gospodarstvo me spravlja v slabo voljo. Nič dobrega se nam ne obeta. Želim, da bi se prihodnje leto uresničilo tisto, kar smo zapisali v resolucije, da bi vsi delali, ne samo nekateri - pa se bomo izkopali iz težav. Osebnostno pa si želim zdravja in opozarjam mlade, naj si ga nikar ne zapravljajo.«

JANA JERIČ (prodajalka): »Občudujem našo tekstilno industrijo, ki večinoma dela s starimi stroji, a ne caplja za evropsko modo. Muka se razvija dalje in krivično bi bilo reči, naj delavke izza strojev dajo še več od sebe. Na vrsti so drugi, naj jim bo tekstilna veja za zgled. Le delo nas bo izleklo iz dolgov. Moja želja pa je, da bi za to dali več priloženosti tudi mladim, ki jim je treba zaupati.«

BOJAN LUBEJ (upokojenec): »Z varčevanjem, z delom in z voljo se da vse premagati. Želim, da bi ljudje ne hodili le v službe, ampak delat. Prav tako želim, da bi ljudje živeli in ne životali ter se malce bolj ozirali okrog sebe. Pri tem merim na naše okolje, ki je ponekod pravi svinjak. Kaj bodo rekli naši zanamci, če bo njihova dediščina onesnažen zrak, pozidana zemlja, umazane vode. Starejši moramo dati zgled mlajšim, sicer se bomo počasi zadušili v lastnih smeteh. Naj bo to svarilo za novo leto.«

BORIS MAJER (magister kemije): Pretreslo nas je in z optimizmom me navdaja to, da smo po dolgih letih spoznali, kako je treba delati, ker nas bo le delo izleklo iz težav. A ne vsakršno delo, marveč kvalitetno delo, tesno povezano z znanostjo, ki je bila doslej krepko

potisnjena na stranski tir. Želim, da bi v letu 1984 resnično z znanostjo v eni in z denarjem v drugi roki tako strokovno obdelovali njive, da bi v naslednjem letu resnično dosegli cilj: pridelati 85 odstotkov hrane doma.«

MARIJA MARŠIČ (ekonomska tehničarka): »Vse te težave nas osebno še premalo prizadevajo, da bi se jih zavedli. Paket ukrepov nas je začel trezniti, sicer bi naprej živeli razvajeno in pospešeno drveli v propad. Res je, da so neljubi, a so koristni, saj smo začeli razmišljati, kako naprej in to je smer v prihodnost. Izkopali se bomo, če bomo vsi zategnili pas in enako zagrabili za delo. V slogi je namreč moč in želim, da bi se tega zavedli takoj, ne šele v prihodnjem letu.«

JOŽI PETRIČ (kuharka): »Na začetku leta je s preskrbo kazalo slabo in zdaj si želim vsaj to, da ne bi bilo slabše. Težko je kuhati, če ni tega, onega. Zato je prav, da kmet, pridelovalec hrane, dobiva na veljavi. Da bi le speljali vse, kar smo si zamislili pa bo dovolj mesa, mleka, olja. Le za delo bodo morali prijeti prav vsi.«

TATJANA PUST (upokojenka): »Nič ne pade z neba. Jugoslovani smo se izlekli iz še veliko hujše situacije, kot je današnja, pa ni vrag, da se ne bi tudi iz te. A nekaj je treba

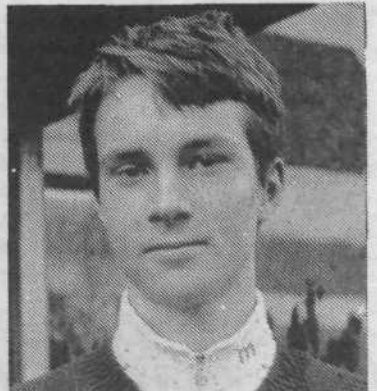
za to žrtvovati. Vsak lahko nekaj prispeva, zato me moti brezbržnost in otopelost nekaterih, ki bi lahko prispevali tudi s svojo dejavnostjo v krajevnih družbenopolitičnih organizacijah, kajti takšno delo ti popestruje življenje, te ohranja elastičnega, delovnega, zadovoljnega, saj ne poznaš dolgčasa. Zato si kot predsednica komisije za informiranje pri SZDL Tabor želim, da bi krajanje posvečali več pozornosti našim obvestilom in vestem, kaj se dogaja v naši krajevni skupnosti in seveda potem bolj sodelovali.«

MARKO SOK (magister ekonomije): »Z optimizmom me navdaja misel na notranje rezerve, ki jih imamo na vseh področjih. Govorimo o zunanjih ovirah, notranjih pa se ne lotevamo s pametno organizacijo in s poslovanjem po ekonomskih zakonitostih. Razvoj mora naprej, zato se v 'Žitu' pogumno lotevamo obnavljanja tovarne čokolade v Lescah in sovlagamo v pridelovanje žitaric v druge republike. Upam, da bomo imeli pri tem srečno roko. Če bi vsi delali tako, bi kmalu splavali. Želim, da bi v prihodnje tako tudi bilo.«

ANA VALANTIČ (upokojenka): »Preveč svetle bodočnosti si ne obetam. Žal mi je otrok, ker niso srečni, kajti visok življenjski standard ni porok za srečo. Mi smo živeli v težkih razmerah, ko nam je bila že željica nekaj nedosegljivega, a smo imeli več od staršev kot današnji otroci. Od njih zahtevajo lepo vedenje, odličan uspeh, pozornost, prepuščajo pa jih samim sebi z vsemi mladostnimi težavami na rame. Ves dan so v šoli, doma pa potem sami in za nameček še opsovani z 'daj mi mir'. Vroče si želim, da bi se starši spametovali in posvečali več pozornosti svojim obremenjenim otrokom, saj so oni naša prihodnost.«

JURE VELEPEC (dijak): »Kam bi prišli, če bi bili mladi črnogledi? Opažam, da zadnje čase ljudje manj razmetavajo, da več govorijo o delu, da varčujejo z energijo in si rečem, to mora dati nekaj sadov. Če bi se vsi tako trudili, kot se športniki, potem bi bilo vse v najlepšem redu. Sem v državni reprezentanci biatloncev, zato je moja vroča želja, da bi olimpiada v Sarajevu uspela, ker bi nam to dvignilo ugled v svetu.«